

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

လှိုင်းကြားကလေး

၁၉၉၆ ခု ဇူလိုင်လ

အခန်း(၁)

"ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ"

"ဂျိန်း ... ဒလိန်း ... ဒိန်း ..."

"ဖျောင်း ... ဒိန်း ..."

"အု ... ဂူ ... ဂူး ..."

အချိန်အခါမဟုတ် လေပြင်းတွေ ကျလာသည် ။ လျှပ်စစ်လျှပ်နွယ် အလင်းတန်းအချို့နှင့် မိုးကြိုးပစ်သံ၊ သစ်ပင်များ ကျိုးကျသံတို့ သည် တော်လဲသံများ နှယ် မြည်ဟည်းနေလေသည် ။

ထိုအသံများ အောက်ဝယ် မဟူရာခြုံထည်ကြီးက တစ်လောကလုံး ကို လွှမ်းခြုံထားသည့်နှယ် ရှိနေ၏။

လေပြင်း၏ ရဲတင်းရန်စမှုကြောင့် သစ်ပင်ကြီးများ ၊ ဝါးပင်၊ ချုံနွယ် အပေါင်းတို့ သည် ယိမ်းထိုးပျော်မြူး ဟစ်ကြွေး နေသယောင်ယောင်ရှိ ပြီး၊ ခွေးအူသံ ဆွဲဆွဲငင်ငင်။ ထိုကလည်း နာနာဘာဝများ နှင့် ယှဉ်ဆိုင် တွေ့ကြုံ နေသကဲ့သို့ သဲကြီးမဲကြီး နိုင်လှသည် ။

ညဉ့်လွှာ မဟူရာခြုံထည် ထူပိန်းပိန်းအောက်ရှိ မြေကမ္မလာသည် လည်း မည်သည့်နေရာတွင် မြစ်ပြင်၊ ချောင်း၊ အိုင်၊ တံတားတို့ ရှိခြင်းကို မသိနိုင်ဘဲ လျှပ်စီး၊ လျှပ်နွယ်လိုက်သည့် အခါမျိုးမှ သာ ဆလိုက်ထိုး

လိုက်သည့်နှယ် သိမြင်နိုင်သည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

ဤအချိန်အခါမျိုးသည် လူသားတို့ ပုံသဏ္ဍာန် မျိုးစုံဖြင့် အိပ်စက်နေကြမည်သာ ဖြစ်၏။ တခြား မဆိုပါလေနှင့်။ ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သော ငါးကန်ကြီးများကို စောင့်ကြပ်ရသော ငါးကန်စောင့် မိသားတစ်စုပင် မိုးသံလေသံ အောက်ဝယ် လောကကြီးကို ဥပေက္ခာပြု၍ ပါးစပ်က စက်သေနတ်ပစ်ကာ အိပ်မောကျ နေကြလေသည်။ ။

သက်ရှိဆို၍ ငါးကန်စောင့် "အယ်လ်ဇေးရှင်း" အမျိုးအစား သမင်ရောင် ခွေးကြီးငါးကောင်သာ ရှိလေသည်။ ။

သို့သော် ...

အထင်နှင့်အမြင် လွဲမှားစေအောင် ဖန်တီးနေသော အဖြစ်တစ်ခုက အသေအချာ ရှိနေပါ၏။ ထိုအရာကား သက်ရှိလူသား တစ်စုပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

သူတို့ အုပ်စုသည် လေပြင်းကျ၍ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော မဟူရာခြုံထည်အောက်မှ တစ်ချက်တလေ လျှပ်စီးအလင်းရောင်ကို အားကိုး၍ ရဲတင်းစွာ၊ ကျွမ်းကျင်စွာ၊ လျင်မြန် သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှား နေကြပါလေ၏။

စကားသံ အချို့ကလည်း ဤမိုးဤလေကြားက ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်နေသည်။ ။

"ပဲလှော်၊ အော်ကြီး၊ ငပြား၊ မင်းတို့ သုံးယောက်က ငါနဲ့ ရှေ့နားအထိ လိုက်ခဲ့ကြ၊ ငဖဲက လှေနားမှာ ပြန်စောင့်"

"ဟင် ... ငါတစ်ယောက်တည်းလား"

"ဟာ ... အရေးထဲများကွာ၊ လခွီးလိုပဲ၊ သွားစရာရှိတာ မြန်မြန်သွား"

ဟ၊ ဟိုသုံးကောင် လာခဲ့၊ အချိန်မရှိဘူး၊ ကန်နားအထိ လိုက်စရာ မလိုဘူးနော်၊ မင်းတို့ ကို 'တာနော' တို့ အုပ်စုက ဝါးမျိုသွားလိမ့်မယ်"

"သိပါတယ်၊ မင်း မပြောလည်း ငါတို့ က နေခဲ့မှာ ပါ"

"အဟက် ... ဟက် ..."

နောက်လိုက်များ ၏ အပြောကို ဦးဆောင်သူက မထီတရီ ရယ်သွေးရင်း ကန်ကြီးများ ရှိရာဘက်သို့ သွေးအေး လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်လှစွာ လျှောက်သွားတော့သည်။ ။

အော်ကြီးနှင့် အခြား နှစ်ယောက်ကလည်း ဖဝါးခြေထပ် လိုက်ပါသွားကြလေသည်။ ။ ငဲဟူသော သကောင့်သား တစ်ယောက်မှာ သာခပ်ကုပ်ကုပ် အမူအရာဖြင့် လှေရှိရာဘက်သို့ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။ ။

မကြာခင် ...

ညလူတစ်စု၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ခွေးဟောင်သံတို့ သည် လည်းကျားဟိန်းသံများကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာချေသည်။ ။ ခွေးဟောင်သံတို့ သည် တစ်စထက်တစ်စ အားကောင်းလာသလို၊ နီးကပ်သထက် နီးကပ် လာပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ခွေးဟောင်သံ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကို တစ်ချက် နားစွင့်ဟန်ပြု၍ ဦးဆောင်သူ အမှောင်လူသားက အပေါ်ပိုင်း အင်္ကျီဗလာ ဖြစ်နေသည့် ပခုံးကားကားကြီးကို တစ်ချက် တွန့်ကာ ပြုံး လိုက်လေသည်။ ။

ခွေးဟောင်သံတို့ က နီးသထက် ပိုမို နီးကပ် လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဦးဆောင်သူ လူညိုထွားက မထီမဲ့မြင် အသွင်ဖြင့် သူ့လက်အတွင်း အသင့်ပါလာသော ပိုက်ကွန်ကြီးကို ပခုံးထမ်းသယ်၍ ကန်ကြီး၏ ပေါင်ပေါ်သို့ ရောက်တာနှင့် သူ့ပခုံးမှ ပိုက်ကွန်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်ပြီး

ကန်ထဲကို ဟန်ပါပါ လွဲပြီး ကိန္နရာငှက်များ ဝဲသလိုဝဲကာ အားကုန် ပစ်ချ လိုက်လေသည်။ ။

ထိုစဉ် ...

အကောင်ထွားသလောက် ပါးနပ်သန်စွမ်းလှပြီး အနံ့ခံ အင်မတန် ကောင်းသော ခွေးနှစ်ကောင်သည် လူနဲ့ရရာသို့ တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးလာကြကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကိုက်ဆွဲခဲဖို့ ဟန်ပြင် ဟောင်လာခြင်းအား ဦးဆောင်သူ လူညိုထွားက လုပ်လက်စကိုရပ်၍ ကျိတ်ပြီးတစ်ပွင့်နှင့်အတူ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ။ သူ ဆန့်ထုတ်လိုက်သောလက်က ဘယ်လက် ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ဆက်တည်းပင် သာယာနာပျော်ဖွယ် "လက်ဖျောက်သံ" တို့ က အစီအရီ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ ။

"အီ ... အီ ... အီ"

ဘီလူးတမျှ၊ ကျားဆိုးသဖွယ် မာန်ချီလာသော ခွေးနှစ်ကောင်သည် လက်ဖျောက်သံအောက်ဝယ် တအီအီ အသံပြုလျက် ကြောင်ကလေးများ သဖွယ် ငြိမ်သက် သွားလေသည်။ ။

"အဟက် ... ဒီ ... ဒီ ... ဒီ ..."

ဦးဆောင်သူ လူညိုထွား၏ မျက်နှာပြင်သည် ကန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားပြီး ပခုံးကျယ်ကြီးကို တွန့်၍ အေးစက်စက် ရယ်ဟန်ပြုကာ လေပင် ချွန်နေလိုက်သေးသည်။ ။

"ရီး ... ရီး ... ရီး ..."

ထို့နောက် ဦးဆောင်သူ လူညိုထွားသည် လုပ်စရာရှိတာကို ဘိုးရင်းဂျက်နှုန်းဖြင့် လုပ်ချ သွားလေတော့သည်။ ။ နှုတ်ကလည်း ခပ်

လှမ်း လှမ်း မှာ ကျန်ရစ်နေခဲ့သော အဖွဲ့တော်သားများကို အမိန့်ပေး လိုက်လေသည်။ ။

"ဟိတ်ကောင်တွေ ... မြန်မြန် လာသယ်တော့၊ ဒါတွေ လှေပေါ် ရောက်ဖို့ က အဓိကနော်၊ မင်းတို့ သဘောပေါက်ပါတယ်"

"အေးပါကွာ"

မကြာလင့်မီ အချိန်မှာ တော့ ကန်ကြီးဘက်မှ သည် မြစ်ဆိပ်သို့၊ မြစ် ဆိပ်မှ သည် ကန်ကြီးဆီသို့ ပြေးလွှားသံ၊ ချော်လဲသံ၊ ကျိန်ဆဲသံ၊ ခပ်အုပ် အုပ်တို့ က သုံးလေးကြိမ်ထက် မနည်း ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် -

"သွားကြစို့ဟေ့၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ"

ဦးဆောင်သူ လူညိုထွားက ပခုံးပေါ်မှ ရေစက်လက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ၊ ချော်ချော်ချော် အထုပ်ကြီးကို ဘယ်မှ သည် ညာသို့၊ တစ်ဖန် ညာမှ သည် ဘယ်သို့ ပြောင်းထမ်းရင်း ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများ ဖြင့် ထွက် သွား လေတော့သည်။ ။

ထိုအဖွဲ့တော်သားများ ၏ ကိုယ်ထည်များ တွင် ဗွက်အလူးလူး၊ အမှို က်သရိုက်ပေါင်းစုံ ကပ်ငြိပေကပ် နေလေတော့သည်။ ။

"ကဲ ... ငဖဲ လှော်ဟေ့၊ ထွက်ကြစို့၊ အချိန်မရဘူး"

လှေစောင့်ကျန်ရစ်သော ငဖဲကို အမိန့်ပေးရင်း ဦးဆောင်သူ လူညို ထွားက အထုပ်များကိုလည်း လှေဝမ်းထဲထည့်၊ သူကလည်း သွက်လက် စွာ တက်လိုက်သည်။ ။

ကျန်လူများကလည်း လိုက်ပါတက်ရင်း ‘အော်ကြီး’ ဆိုသူက -

"ဟုတ်တယ်ဟ၊ မြန်သထက် မြန်မှ ဖြစ်မှာ ၊ မဟုတ်ရင် ရွာ

လှည့်ကင်းနဲ့ တိုးနေလို့ ရေငုပ်ဝိဇ္ဇာတွေ လုပ်နေရဦးမယ်"

လှေဦးတွင် ပဲ့တွင် တာဝန်ယူ လှော်ခတ်နေသော ပဲလှော်ငဖဲနှင့် လှေ ဝမ်းအတွင်းဝယ် ရှိနေသော အော်ကြီးတို့ ၏ စကားကို အထုပ်ပေါ်ထိုင် ၍ ပုလင်းမော့နေသော လူညိုထွားက တံတွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးလိုက် ရင်းက -

"သေစမ်းကွာ၊ မင်း လှည့်ကင်းတွေ ဒီအချိန်ဆို ဆက်ရက်မင်း စည်း စိမ်မှာ မျောပါပြီ၊ အိပ်မက် မက်နေလောက်ပြီ"

"ဟ ... သေချာလှချည်လား ဘယ်သန်ကြီးရ၊ လုပ်စမ်းပါဦး အကြောင်းရင်းမှန်ကို"

အော်ကြီးက လူညိုထွားထံမှ ပုလင်းကို ကောက်ယူ မော့လိုက်သည် ။ ကျန်သူတို့ သည် လှော်သူကလှော် ချမ်း၍ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်နေကြ သည် ။

"အဟက် ... သေချာဆို ညနေက အဲဒီအဖွဲ့ကို ငါရေရေလည်လည် ဧ ည့်ခံခဲ့တာလေ၊ ငါ့များ တခြားသူမှတ်လို့ ကွာ၊ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပြီဆို ကကြီးကနေ အ အထိ စေ့ငှပြီးမှ လုပ်တဲ့ ကောင်ပါနော်"

"မှန်ပဲ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

"ဂလိုကိုး၊ ဟို ... ဟွတ် ..."

"အဟင့် ... ဟင့် ... သိတယ်၊ ဘယ်သန်ကြီး မင်းအကြောင်းကို သိတယ်လေ"

သံစုံရယ်မောသံ၊ စကားသံတို့ က မြစ်ပြင်တစ်လျှောက် အမှောင်တိ အောက်ဝယ် ပဲ့တင်ထပ် သွားလေတော့သည် ။

အခန်း(၂)

"အလတ်ကောင် ... အလတ်ကောင်"

"....."

"အလတ်ကောင်"

"ဟေ့ ... ဘယ်သူတုံးကွ၊ စွတ်အော်နေတာ"

"မင်း ဘယ်မှာ လဲ၊ မြန်မြန်လာစမ်း"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ မလာနိုင်ဘူး"

"တောက် ..."

ကုန်းပေါ်မှ အော်ဟစ်ခေါ်နေသော လူရွယ်ချောထဲမှ အင်မတန် စိတ်
မရှည်တော့သော တောက်ခေါက်သံက ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်

။

စွတ်သာ အော်ခေါ်နေရသည် ။ လူကို မမြင်ရပါ။ အသံလာရာဆီသို့
ရမ်းသန်းပြီး အပေါ်ကနေ အသံကုန်ဟစ် ပြောနေရခြင်း အတွက်
လူရွယ်ချော၏ မျက်နှာပြင်က စိတ်ပျက်မှုတို့ ကလည်း အထင်းသားပင်။

သူ့အသွင်ကလည်း ဘာအတွက်ကိုမှန်းမသိ အလွန် စိတ်ရှည် သည်း
ခံနေရပုံကလည်း အတိုင်းသား ပေါ်လွင်နေပြန်၏။

မမြင်ရသော သင်္ကေတသားက ဘယ်အဝီစိ ရောက်နေမှန်း မသိ။ တုံ့ပြန်နေသံကို သူသည် လည်း ရော်ရမ်းပြီး အော်ဟစ်ပြောဆို နေရမှုအတွက် ဖြစ်ပေါ်နေသော အရှက်နှင့် ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာပြင် ချောချောက ရှုံ့မဲ့နေရတော့သည်။ ။

တော်သေးသည် ဟု ဆိုရမည့်အချက်က ယခု သူတို့ ရပ်နေသော နေရာသည် သူတို့ မိသားစုပိုင် ခြံမြေများ ဖြစ်နေသည်။ ။ မဟုတ်ပါက ယခု ဖြစ်နေပုံကို လူတွေ ဝိုင်းစပ်စုတာနှင့်ပင် အလုပ်ရှုပ် ကုန်ပေလိမ့်မည်။

ဒီအလတ်ကောင်နှင့်ကတော့ အရှက်အိုး ကွဲရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါ။ ယခုလည်း အသံသာ ကြားရပြီး လူရိပ်ကို မတွေ့ရသေးခြင်းအတွက် စိတ်တိုသံက ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း မသိ ထွက်ရပြန်လေသည်။ ။

"ဟေ့ ... အလတ်ကောင်"

" လာပြီဟ၊ လာပြီ"

လော်(လော်စပီကာ) တပ်စရာ မလိုသော တုံ့ပြန်သံ ဝါဝါကြီးကြောင့် ကုန်းပေါ်မှ လူရွယ်ချောက ခြေလှမ်းကို ထပ်မံတိုးလှမ်း၍ ရှာဖွေရေးအလုပ်ကို မျက်လုံး နှစ်လုံးအား ပေးလိုက်သည်။ ။

တွေ့ပါလေပြီ။

"ဟူး ..."

လူရွယ်ချော နှုတ်ခမ်းပါးမှ မောဆို့ဆို့ သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုလည်း ခါယမ်း လိုက်မိချေသည်။ ။

ကြည့်ပါဦးတော့။ အလတ်ကောင်လို့ သူ အော်ခေါ်နေသူ၏ အိပ်ရာက -

အောက်ခံက ရေပြင်၊ အခင်းက လှေတစ်စင်း၊ ချည်တိုင်က မြစ်ပြင် သို့ ကိုင်းညွတ်ကျနေသည့် ကုက္ကိုလ်ပင်၏ အကိုင်းအခက်။ ထိုအကိုင်းအခက်များကြား ခြင်ထောင်ကို ခဲရာခဲဆစ် လုပ်ထောင်ထားသည် ။ တကယ့်ကို ကတ်သီးကတ်သတ် စိတ်ကူးနှင့် ကလေးကတစ်ဦးလို အိပ်စက်ပုံမျိုး။

ယခု မြင်နေရပုံကိုလည်း ကြည့်။ တကယ့်ကောင်ပဲ။ ခြင်ထောင်က တခြား၊ လှေကတခြား ကားကားကြီး ဖြစ်နေပါ၏။ အလတ်ကောင် အိပ်စဉ်အခါက ရေတက်ချိန်တွင် ထောင်သော ခြင်ထောင်က၊ ယခု ရေကျချိန်မှာ တေ့ လှေငယ်က အဝီစိရောက်ပြီး၊ ခြင်ထောင်က တာဝတိံသာရောက်လုလု လွင့်ကား၍ လေဒါန်းစီးနေတော့၏။

ဒီအချိုးတွေကြောင့်လည်း ဒင်းကို ဖခင်ကြီးက တောင်းစုတ်၊ ပလုံးစုတ်သာ ဆိုလျှင်တော့ လွင့်ပစ်လိုက်မိမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ သားဆိုး ဖြစ်နေတော့ အခက်သား။ သူတို့ အတွက်မူ ဤပုံသဏ္ဍာန်၊ ဤမြင်ကွင်းမျိုးက ရိုးနေလေပြီ။

ရိုးတာနှင့်အမျှလည်း ကြုံတွေ့ရတိုင်း စိတ်ပျက်ရ၊ ဒေါသထွက်ရ၊ စိတ်တိုရသည် သာ။ ခေါင်းတစ်ချက်ကို ထပ်မံခေါက်လိုက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး အသွင်ဖြင့် လှေလှော်၍ ကမ်းကပ်လာသော အလတ်ကောင်ပုံကို မျက်ခုံးနှစ်ခုထိလှမတတ် ကျုံ့ကြည့်နေရာက -

"အလတ်ကောင် အဖေ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာနော်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ အဖေ စိတ်တိုနေတယ်"

ဒါ အမှန်စကားပင်။ ယနေ့ မနက်လင်းသည် နှင့် အိမ်သို့ လူတစ်စု ရောက် လာပြီး မကြာခင် ငါးကန်ကို ကန်စောင့်တာဝန် ယူထားသော မိသားစုထဲမှ လင်မယား နှစ်ယောက် ထပ်မံ ရောက်လာကြပြန်သည် ။

ခဏအကြာမှာ တော့ ဖခင်ကြီးထံမှ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းသံ နှင့်အတူ သူ့ကိုခေါ်၍ အလတ်ကောင် ရှိနိုင်သည့် နေရာတို့ ကို ရှာဖွေ၍ အခေါ်လွှတ်ခိုင်း လိုက်လေသည် ။ သူ့မှာ ဒင်းရှိနိုင်မည့် နေရာများကို တာလမ်းအတိုင်း လက်စွဲတော် စူပါကတ်လေးကို စီးနင်း၍ ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ။

ယခု သူရောက်ရှိနေသော ကမ်းစပ်မှ ခြံသည် နောက်ဆုံးနေရာသာ ဖြစ်လေသည် ။ အလတ်ကောင်လောက် နေစရာ၊ သွားစရာ ပေါများ ပုံ က ကမ္ဘာ့မီလျံနာတွေပင် လိုက်မိမှာ မဟုတ်ချေ။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သုံးလေးနေရာရှာပြီးမှ တွေ့၍ ကိုယ်တောင် စောင့် ခေါ်တာတောင် ဘာသားချောက မဖြူဘဲ သွေးတအေးအေး ရှိလှသည် ။

"အလတ်ကောင်"

စောင့်နေရင်း စိတ်က မရှည်တော့တာကြောင့် ခေါ်လိုက်သံကလည်း ဆောင့်အောင့်ပြီး ထွက်သွား၏။ တုံ့ပြန်သံကလည်း နှစ်လိုဖွယ် မရှိ။

"ဘာတုံးဟ၊ လာနေတာ မမြင်ဘူးလား"

"အေး ... မင်း အဖေအကြောင်း သိတယ်နော်"

"အရေးထဲကွာ၊ ဒီ ဒက်ဒီ father and အဖေကလည်း စောစောစီးစီး ဘာလုပ်မလို့ တဲ့ လဲ"

လှေငယ်ကို ကမ်းကပ်ပြီး ပြောချင်ရာကို ပတွတ်ပတွတ် ပြောပြီး ဆင်းလာသူ လူညိုထွားကို ကုန်းပေါ်မှ လူရွယ်ချော၏ အကြည့်ကလည်း စူးစိုက်လှသည် ။ ပတ်တီးဖြူဖြူကို မြင်လျှင် -

"မင်းလက်က ဘာဖြစ်တာလဲ အလတ်ကောင်"

အလတ်ကောင် လူညိုထွားသည် သူ့လက်မှ ပတ်တီးကို တစ်ချက်
ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး သုန်သုန်မှုန်မှုန် မျက်နှာထားနှင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွတက်
လိုက်ရင်း -

"အမေးအမြန်း ထူမနေနဲ့ ဝဏ္ဏ၊ သွားစရာရှိတာ သွားမယ်"

လူရွယ်ချော ဝဏ္ဏကြွယ်သည် နောက်ထပ် စကားမဆို တော့ဘဲ ဆိုင်
ကယ်ပေါ်တက်၍ စက်နှိုး မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည် ။ သကောင့်
သား အလတ်ကောင်၏ အလေးချိန်ကလည်း နင့်နေသည် ။

တာလမ်းအတိုင်း မောင်းခဲ့သော ဝဏ္ဏကြွယ် ဆိုင်ကယ်လေး၏ ဦးတ
ည်ရာကား ...

အခန်း(၃)

ကျွန်းကလေးဟု လူသိများ သော မွေးမြူရေးရွာကြီးတွင် လည်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲ ငါးကန်၊ ပုစွန်ကန်များ စွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူမှာ လည်း ဦးဘီလူးကြွယ်။

လူကြီး လူငယ်မရွေး၊ ကလေးပါမကျန် သိထားသူကလည်း ဦးဘီလူးကြွယ်ပင်။

ယခုမူ ...

အနိရွာကြီး၏ အထက်ပိုင်းတွင် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီး၏ အလယ်၊ ထီးတည်းထည်ဝါ ခန့်ညားစွာ ရှိနေသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ဝါကြီး၏ ဧည့်ခန်းမဆောင် အတွင်းဝယ် နာမည်ကြီး လူကောင်လည်း ထွားသော ဦးဘီလူးကြွယ် တစ်ယောက် ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လျက် ရှိနေပါ၏။

အိမ်ဦးနတ် အရှင်သခင် ဒေါသထွက်နေသည် ဆိုတော့ အိမ်သူသက် ထား ဒေါ်ဘွားသိုက် အပါအဝင် ခြွေရံသင်းပင် အားလုံးကား အသက်ပင် ရဲရဲမရှူရဲကြ။

အကြောင်းရင်းမှာ ကန်စောင့် မောင်မဲတို့ လင်မယားနှင့် ခွေးကြီး များ လွတ်ထားသည့်ကြားက မိုးသက်လေပြင်းကျချိန်ကို အကာအကွယ် ယူကာ ကန်ထဲမှ ငါးတွေ ခိုးယူသွားသည် ဟူသော သတင်းဆိုးက မင်

လာနံနက်ခင်းကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီး စေလိုက်သောကြောင့်ပင်။

ဦးဘီလူးကြွယ်သည် ချက်ဆိုး နာရွက်က မီးတောက်လျက် ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ...

ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။

ခွေးကြီးတွေကို ယုန်သူငယ်လေးတွေလို လုပ်ပြီး ငါးခိုးသွားသူမှာ ...

ဟင်း ... ဒင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့လက်ချက် ဖြစ်နိုင်ဦးမှာ လဲ။

သူ့သား ‘အလတ်ကောင်’ ‘ပြဿနာကောင်’ ‘ဗလကြွယ်’ပင်။ တကယ့် စုန်းပြူး။ ဒင်းကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရမှန်း မသိအောင် ဆိုးရွားလွန်းသော ‘မကောင်းဆိုးဝါးကောင်’။

ဟွန်း ... ဘွဲ့ရအောင်လည်း ကျောင်းမတက်။ ဒုတိယနှစ် တက်ရမှာ ဆက်မနေ။ မိဘလုပ်ငန်းကို ဝိုင်းကူ၍ လား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်။

အကြီးကောင် ဝဏ္ဏကြွယ်နှင့် အငယ်ကောင် သီဟကြွယ်တို့ ကတော့ ဘွဲ့ရပြီး မိဘလုပ်ငန်းကို အားတက်သရော မျက်နှာလွှဲ နိုင်လောက်အောင် ကူညီသလောက်၊ အလတ်ကောင်က တေလေကြမ်းပိုး၊ ကလေကဝ။

ဒင်း၏ ဂုဏ်သတင်းကလည်း မွှေးပြန့်သေး။ အရက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်းနှင့် အထက်ပိုင်းလူငယ်၊ အောက်ပိုင်း လူငယ်တို့ ၏ ချိန်းပြီး ရန်ပွဲများ တွင် လည်း သူမပါလျှင် မပြီးသလို။

သူတစ်ပါးဒုက္ခကို ကူညီဖြေရှင်းဖို့ အတွက်ဆိုလျှင်လည်း ဒင်းက ရှေ့ဆုံးဆိုတော့ ...

ဘယ်လောက် ပေပေဆိုးဆိုး သကောင့်သား အလတ်ကောင်ကို လူချစ်လူခင် ပေါသလား မမေးနှင့်။

ဒင်းကို ဘယ်လို ကြပ်မတ် ကိုင်တွယ်ရမှန်းကို မသိအောင် ဦးဘီလူး ကြွယ် ဦးနှောက် ခြောက်ရသည်။ ။

"အဖေ"

ဟော ... အသံဝါကြီးနှင့် လာပါပြီ။ ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်း၊ ပုံစံကလည်း နီကြန့်ကြန့် ဆံပင်က ဘယ်တုန်းကမှ ညှပ်ဖြတ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိပုံ မရတာ ကြောင့် ဖရိုဖရဲ ရှည်ဝဲဝဲ။

နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း သုံးရာသီစလုံး အင်္ကျီဝတ်လေ့ မရှိသည့် အပေါ်ပိုင်း က ကိုယ်ဗလာ။ ပြိတ္တာသေလို့ များ ဝင်စားလား မသိချေ။ တစ်ခါမှ အင်္ကျီဝတ်ခိုင်း၍ မရပေ။

ခါးဝတ်လဲတော်ကလည်း ဒီခေတ်စံချိန်မီ ရယ်ဒီမိတ်ပုဆိုးတွေ တောင်မှ တိုနဲ့နဲ့နှင့်မို့ 'လူညိုထွား'ကို အကြည့်ရ ဆိုးစေသည်။ ။

ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံတင် ကြည့်ရ အချိုး မပြေသည် မဟုတ်၊ မျက်နှာ အမူအရာကိုလည်း ကြည့်ဦး။

အေးစက်စက် အမူအရာ။ ထိမထင် သွင်ပြင်နှင့်မို့ ဒင်းကို ဦးဘီလူး ကြွယ် မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မရ။

အိမ်မကပ်တာပင် ခပ်ကောင်းကောင်း ဟု သဘောပိုက် ထားခဲ့သည် ။

ယခုတော့ သကောင့်သားကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မဆိုင်ချင်ဘဲ ဆိုင်ရပြီ ။ သူက ဒေါသအရှိန်ကြောင့် မျက်နှာတင်းမာနေသလို သကောင့်သား ပြုဟ်ဆိုးမင်းကလည်း ဘယ်သောအခါမှ မပျော့ပျောင်းသော မျက်နှာ နှင့် ...

"အဖေ ခေါ်တယ်ဆို၊ ဘာပြောမှာ လဲ"

"ငါခေါ်လို့ မင်း ငါ့ရှေ့ ရောက်လာတာပေါ့ကွ"

"ဒီမှာ ဟေ့ကောင် မင်းလက်က ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ညက အသုဘအိမ်ဖဲဝိုင်းမှာ ရိုက်ပွဲဖြစ်လို့ အဖေ"

"တောက် ..."

ဖြေပုံက ထမင်းစား ရေသောက်လောက်တောင် အရေးမကြီးတဲ့ ပုံစံနဲ့ အေးအေးလူလူ ရှိလှသည်။ ။

ဝဏ္ဏကြွယ်ကတော့ စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့်အတူ မိခင်ကို ပြော၍ မြို့က ဧည့်သည် အဖွဲ့ ပါလာမည့် သင်္ဘောများ ရှိရာ ဘက်သို့ ဆိုင်ကယ်စီး၍ ထွက်သွားသည်။ ။

ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ သားအဖနှစ်ယောက်၏ တိုက်ပွဲက မကြာမီပေါက်ကွဲလုဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။ ။

"အလတ်ကောင် ... မင်း ညက ကန်မှာ လာပြီး ငါးခိုးသွားတယ် မဟုတ်လား"

ဦးဘီလူးကြွယ်၏ အသံက တိုက်အတွင်း ဟိန်း၍ ထွက်ပေါ်လာသလို စူးခနဲ တုံ့ပြန်ကြည့်လာသော အလတ်ကောင်၏ ဖြေသံကလည်း ပြတ်သားလှပါ၏။

"ခိုးတယ်လို့ မပြောနဲ့ အဖေ ကျွန်တော် ခိုးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ယူတာ"

အလတ်ကောင် ဗလကြွယ်သည် ဆိုးပင် ဆိုးသော်ငြားလည်း သူ့လုပ်ရပ်ကို ဝန်ခံရဲသူ ဖြစ်သည်။ ။ ဘယ်သောအခါမှ မလိမ်တတ်၊ မြောင်မညာတတ်။

ထိုစိတ်ဓာတ်ကို ယခုအချိန်မှာ ချီးမွမ်းရမလား၊ ရှုတ်ချရမလား။ ဦး

ဘီလူးကြွယ် မတွေးတတ်တော့။

သူသည် လည်း ဤသား၏ အထာကို နောကျေနေအောင် သိလွန်းသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝေ့ဝေ့ဝိုက်ဝိုက် ပြောမနေတော့ဘဲ တဲ့ တိုး ပြောချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သားဖြစ်သူက ဘွင်းဘွင်းကြီး ဝန်ခံ လိုက်လေတော့မှ တစ်ချိန်လုံး ယမမင်းကြီးရှေ့ ရောက်ရှိနေသူတွေလို တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲဘဲ၊ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေကြသော ကန်စောင့်လင်မလား နှစ်ယောက်မှာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းလေးတွေ မော့ လာပြီး ပါးစပ်ပေါက်လေးများ လည်း ပွင့်ဟသွားလေသည်။ ။

သူတို့ စိတ်ထဲမှာ လည်း တရားခံကို သိနေသည်။ ။ တာနောနဲ့ ဟစ်တလာတို့ နှစ်ကောင် ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက် နေကြသည် ကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ပြောရဲပါမည်လဲ။

သူတို့ အဖြစ်က ဟိုကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့တဲ့ ငိုချင်းလို "သန်လျက်သူခိုးကို ထုတ်ဖော်လို့ ပြောရမှာ ဖြင့် ဓားကုပ်ပေါ်ဝဲ" ဆိုသလို အနေအထား မဟုတ်ပါလား။

"အလတ်ကောင် မင်းလုပ်ရပ်က ဘာလဲ၊ အရက်ဖိုး ရှာတာလား၊ ဖဲကြွေး အတွက်လား"

အလတ်ကောင်၏ မျက်နှာ ချောချောကြီးက တင်းသထက် တင်းမှုန်သွားကာ -

"ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို မစွပ်စွဲနဲ့ အဖေ"

"အေး ... ဒါဖြင့် ပြောစမ်း၊ မင်းလုပ်ရပ်က ဘာလဲ"

"ပဲလှော်အဖေ သေတာ၊ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးစရာ မရှိလို့ ကျွန်တော့်

ကို အကူအညီတောင်းတာနဲ့ ငါးပေးလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံက နည်းနေတာနဲ့ ..."

"ဪ ... ဪ ... ဒါနဲ့ ပဲ ကိုယ့်ငါးကန်ကငါးကို ခိုးပေးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မင်းကို ငါ ပြောထားပေါင်း များ ပြီ၊ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ငါး၊ ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲတွေကို ဒါမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ ၊ မလုပ်ပါနဲ့ လို့ ၊ ခုတော့ မင်း အနေအထားက အဲဒီအဆင့်မျိုးလားကွ၊ ဟေ့ ... ပြောစမ်း အလတ်ကောင်၊ ငါ မင်းကို မွေးထားတာ ပေါက်လွှတ်ပဲစားလား"

ဗလကြွယ်သည် သူ့ဘယ်ဘက်လက်မှ ပတ်တီး ဖြူညစ်ညစ်ကို တစ်ချက် မျက်မှောင်ကြုတ် ငုံ့ကြည့်ရင်းက လေးတွဲတွဲ အသံဖြင့် -

"အဖေတို့ တောင်းလည်း ပေးမှာ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကူညီချင်တော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာ ပေါ့"

"တယ် ... ငါပြောလိုက်ရရင်တော့ မကောင်း ရှိရော့မယ်။ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ... တစ်ရွာလုံးကို စတုဒီသာဝေဖို့ ငါစီးပွားရှာနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သိလား"

"ကျွန်တော်ကလည်း ကူညီချင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး"

"အေး ... အဲဒါ ကူညီချင်ဦးကွာ"

"ဒုန်း ... ချမ်း ..."

"ဟာ ... အဖေ"

"သား ..."

အသံဗလံများ စုံသွား၏။ ဒေါ်ဘွားသိုက်လည်း ဆွဲချိန်မရလိုက်။ ဦးဘီလူးကြွယ်၏ ဒေါသအဆုံး၊ စားပွဲပေါ်မှ ဒေါင်းညီနောင် ဆေးလိပ်ခွက်

ကြီးက အုတ်နံရံကို ထိမှန်လျက် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေသွားလေ၏။

အရှောင်ကောင်း လိုက်သောကြောင့် အလတ်ကောင်၏ နဖူးမကွဲသွားသလို၊ မောင်မဲ့တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်မှာ လည်း လိပ်များ လိုခေါင်းမဖော်ရဲတော့ပေ။

"သွား ... ငါ့ရှေ့ကနေ အကုန် သွားကြစမ်း"

မောင်မဲ့တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်သည် ဇောင်းထဲက လွတ်သော မြင်းများ ပမာ သုတ်ခနဲနေအောင် ပြေးထွက် သွားကြလေသည် ။

အလတ်ကောင်မှာ မူ ခပ်စောစောကတည်းက ဆေးလိပ်ခွက်ကိုရှောင်ရင်း လူကလည်း ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည် ။
